ל) סנהדרין מו. הוריות יא.
 כרימות ז., ל) ירושי גיטין פ"ז
 ה"א, הוריות פ"א ה"ב.,
 נדרים לו. סנהדרין שסן,
 ל) לציל יו, ל) [עני במוספות

ב"ב קיג. ד"ה תרוייהו נמין,

א ב מיי׳ פ״ג מהל׳ שננות הלכה ת ודלה

תורה אור השלם

 וְהַקֶּרֶב וְהַבְּרֶעִים יִרְהַץ בְּמָים וְהַקְרֵיב הַכֹּהון אֶת הַכֹּל וְהַקְטִיר הַמִּוְבַּחָה עלְה הוא אַשֶּה רַיחַ נְיחֹחַ לִיהֹנְה: י ויקרא א, יג

הגהות הב"ח

רש"י ד"ה יש דחוי וכו' דלא (ה) קדשה וכו׳ אין לו חלק בחליה של חבירו ואין:

גליון הש"ם

[תום' ד"ה וש"מ וכו' דאיכא מום דאינו עובר אלא ע"י רפואה. ע"י צכורות דף לח ע"יב מוס׳ ד״ה וסימניך וכו׳]:

מוסף רש"י

יש דיחוי בדמים. אפילו דבר שלא קדש תחלה להקרבת גופו אלא שמי קוש החום יסקוב מו ציפו מכנו לדמיו, כגון הקדיש חליה וחליה השני חולין, דחוי ליקרב לגופו במחילת הקדישו אינו קרב עוד לעולם דרואיל ונדחה ידחה. ולא תימא אין דיחוי בקדשים אלא הקדיש לגופו ונדחה מהקריב אבל קדושת דמים לא אלימא למימר ביה תורת דחוי, ואי אתיא לה שעת כיה מוכם דמוי, ומי ממים נה שעת הכשר הקרבה כגון הכא דמזר ולקמ מליה מקרב (פטחים צח.) אכל חלב והפריש קרבן והמיר דת. הואיל ונדמה הקרבן כשהמיר דת. הואיל ונדמה הקרבן כשהמיר דמו דאין מקבלין קרבן מן המומרים כדמניא מעם הארץ פרט למומר בשחיטת חולין בפ״ק אכל חלב והפריש קרבן ונשתטה. שוטה נמי לאו גר כפרה הוא, דיקריב אותו לרצונו כתיב: כישן דמי. ככל אדם הישנים בלילה ואינם נדחים בכן לאחר שניעורו ואינם נדחים בכן לאחר שניעורו (סנהדרין מז.): שיש בהן צד כרת. חטאת כאה על שנגת כרת ופסח חייבים עליו כרת טהור שלא היה נדרך רחוקה (לעיל י:):

שתסתאב וימכר ויביא בדמיה שלמים

ומתני׳ דמי שהיה טמא בכה"ג מיירי

בנשתיירה אחר הפסח ופירוש של יש

דחוי בדמים הוי יש דיחוי בדבר שאין

בו רק קדושת דמים ולא קדושת הגוף

ול"ע בההיא ש דכריתות א"ר אלעזר

א"ר אושעיא מטמא מקדש עשיר כו'

ומתיב רב עוקבא המפריש נקבה לפסחו

תרעה יח ילדה זכר ירעה ויביא בדמיו

פסח כו' ר"ש אומר הוא עלמו יקרב

פסח ומשני כי אמרינן לרבנן ור"ש

ס"ל דבע"ח אין נדחין דתניא מת אחד

מהם מביא חבירו שלא בהגרלה דברי

ר"ש והשתא מאי ס"ד מעיקרא דפריך

שימה מקובצת

בי הוה פתח. זה לשון מלמיד הר"פ, ונכאה לר"ת כי הוה פתח כי יותנן כר לפי שהיה תופסו לחידוש לפי שהוא דחוי גרוע יותר משאר דחויין, ולכך פריך מ"ט כלומר למה, ומשני הכא גבי אוכל חלב והורו ב"ד הנפטי הכנו גבי לווכר להי דגברא אדמי גברא אדמי כלומר נהי דגברא אדמי מיהו הקרבן עלמו לא אידמי שהרי טעו ב"ד, אבל גבי אוכל חלב כרי טעו ב"ד, אבל גבי אוכל חלב כרי קרבן נמי אידחי והכל יודעים דקרבן שוטה ומומר לאו כלום הם דובת מתנה המונה כמו פנוס הם החברת רשעים מועבה ע"כ: בי הוה פתח [מהא פתח]. פרש"י בדימוי גדול יותר מהני דלעיל ולפיכך פתח ביה לפי שהיה לו פשוט יותר. ופריך מ"ט הוי דחוי טפי. ומשני החס גברא אידחי, פי׳ גבי אכל חלב והפריש קרבן ונשתמד, אבל הכא גבי הורו אידחי. והסברא הפוכה דמעיקרא הוי מספקא ליה מאכל חלב והורו הי מספקם ניה מחככ מנג והורו ב״ד יותר מהני דלעיל, והשחל פשיטא ליה דרחוי גדול הוא מהני דלעיל, ור״ת פיי דה״ק כי פחח ר״י כרי שהיה חופסו למידוש נטפין לפי שהוא דיחוי גרוע יותר משאר דיחויין שהוא דיחוי גרוע יותר משאר דיחויין לפיכך פתח ביה כדאמרינן בעלמא מילתא דאתיא מדרשא חביבא ליה. נויכחס דסתים מדרשם חביבם כים. ולכך פריך מ"ט כלומר למה גרע משאר דיחויין דלעיל, ומשני כוי, כמו שכתוב בתוס׳ תלמיד הר״פ לעיל ותום׳ טור: בן עואי כו'. מימה למאי (חוום טוף): בן פואי בר. מינום כמסי דס"ד השתא דק"ז גמור הוא, הא דספל בן טואי בעולה ממה נפשץ אי דריש אותה אפיי עולה נמי אינטעיט. ואי לא דריש אותה אפיי אשם נמי לירבי מהיקשא דמטאח ואשם. ויייל לירבי מהיקשא דמטאח ואשם. ויייל דלעולם דריש אותה ואפ"ה לא לפנוט לניש מחומי למפים למ אימעיט עולה דלהכי אהני ק"ו. וא"מ אם כן באשם נמי יפסול דהא לא גרע היקשא מק"ו וכמו דק"ו מפיק ליה היקשא מק"ו וכמו דק"ו מפיק ליה ממשמעותיה ה"נ ההיקש. וי"ל דמוקי ליה היקשא דלעיל דכחטאת

מלקרב לעולם אפילו לאחר פסח דכל יו מותר הפסח הוי שלמים ונקיבה לשלמים מיחוא חזיא דקתני מתני׳ דמיה לשלמים אבל איהי גופה לא אלמא אלימא קדושת דמים לומר בה תורת דחוי ולא אשכחינן תנאי דפליגי בהא מילתא מיהו בהא מילתא דו טובא אתא לאשמועינן מו ורבינו חננאל מפרש

יש דיחוי בדמים כלומר ייו דדמים דחוים (והדיחוי בדמים) שלא יקריב מן יש דחוי בדמים יאמר עולא אמר רבי הדמים קרבנו שהיה בדעתו להפריש כמו יש דחוי בדמים דמי שהיה טמא (פסחים דף נת.) דתנן התם גבי מפריש נקבה לפסחו ירעה עד שיסתאב וימכר ויביא בדמיו שלמים ור"ש יו נמי פי׳ כו התם יש דחוי בדמים אפילו הדמים דחויין שאין מביאין מהן פסח שהיה דעתו כן בשעת הפרשה מיהו אינו כן אלא מביא מן הדמים פסח כדתניא פ' בתרא דכריתות (דף כח.) המפריש נקבה לפסחו ירעה עד שיסתאב ותימכר ויביא בדמיה פסח ומתוך הך ברייתא רבינו שמואל מוחק בפרק מי שהיה טמח (פסחים דף נח.) שלמים וגרים יביא בדמיה פסח אמנם אין גירסא זו נכונה דאם כן היכי קאמר בגמרא ש"מ יש דחוי מעיקרו [ויש] דחוי בדמים [ובעלי] חיים נדחין הלח כי נמי בעלמא אין דחוי אין יכול להקדיש איהי גופה פסח שהרי נקבה היא ובפסח כתיב זכר תמים בן שנה א"כ על כרחך התם פ' מי שהיה טמא גרסי׳ שלמים ור״ת אומר דאין למחוק הספרים 0 דבאלו קדשים אמרי׳ המפריש נקבה לפסחו תרעה ויביא בדמיה פסח נשתיירה אחר הפסח תרעה עד

יוחנן אכל חלב והפריש קרבן והמיר דת א וחזר בו יהואיל ונדחה ידחה איתמר נמי אמר ר' ירמיה אמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן ביאכל חלב והפריש קרבן ונשתמה ונשתפה הואיל ונדחה ידחה וצריכי דאי אשמעינן קמייתא משום דהוא דחי נפשיה בידים אבל הכא דממילא אידחי כישן במי ואי אשמעינן הכא משום דאין בידו לחזור אבל הכא דיש בידו לחזור אימא לא צריכא בעי רבי ירמיה אכל חלב והפריש קרבן והורו בית דין שחלב מותר וחזרו בהן מהו מי הוי דחוי או לא הוי דחוי אמר ליה ההוא סבא כי פתח רבי יוחנן בדחויין מהא פתח מאי מעמא ב התם גברא אידחי קרבן לא אידחי הכא קרבן נמי ה אירחי: אמר שמעון בן עזאי מקובלני מפי שבעים ושנים זקן כו': למה לי למתנא שבעים ושנים זקן דכולהו בחדא שימתא 🖪 הוו קיימי: לא הוסיף בן עזאי אלא העולה: אמר רב הונא מאי מעמא דבן עזאי יעולה הוא אשה ריח ניחוח לה' היא לשמה כשרה שלא לשמה פסולה אשם גמי כתיב ביה הוא יההוא לאחר הקטרת אימורים הוא דכתיב האי נמי לאחר הקטרת אימורים הוא דכתיב תרי הוא כתיבי גבי אשם סנמי תרי הוא כתיבי אלא בן עזאי בקל וחומר מיתי לה ומה המאת שאינה כליל שחמה שלא לשמה פסולה עולה שהיא כליל לא כל שכן מה לחמאת שכן מכפרת פסח יוכיח יוחזר הדין לא ראי זה כראי זה ולא ראי

מר"ש לסייעי" מרבנן וי"ל בו דמ"ק נמי מודה דבע"ח אין נדחין והא דקאמר ירעה טעמא כרבי אלעור דתמורה כ" אלו קדשים (דף יה:) דתנן

המפריש נקבה לעולה וילדה זכר ירעה רבי אליעזר אומר אף הוא עצמו יקרב עולה ומפרש בגמרא דגבי מפריש נקבה לפסחו וילדה זכר לא הוה

א"ר אליעור הוא עלמו יקרב פסח דגמירי למקום שהמותר הולך שם הולד הולך ולפני הפסח דאימיה קדשה לדמי פסח שלא היה יכול להמתין עד

שתלד הזכר ויקריבנו פסח ולכך ולד נמי לדמי פסח אע"ג דקסבר בע"ח אין נדחים ומיהו קשה אדפריך ליה מברייתא דכריתות לסייעיה מת"ק

דרבי אליעזר דממורה דאית ליה בעלי חיים נדחין דקאמרי במפריש נקבה לעולה וילדה זכר ירעה ומממניתין דפסחים ופלוגחא ₪ דמנאי ביומא

(דף סד:) ועוד קשה היכי מייתי מההיא דמת אחד מהם דאית ליה לר"ש דאין נדחין דלמא שאני התם דלא דחייה בידים ועוד קשה היכי

מייתי כאו מההיא דרבי אליעזר דפשיטא ליה התם כבו דבעלי חיים נידחים ולעיל מבעיא ליה התם בכריתות (דף הו.) ובתמורה פירשתי כו לפני רבינו

דחידושא דרבי יוחנן הוי אע"ג דבידו למקן וליקח חליה השני וכן רבי כרו אלעור אמר רבי אושעיא פ' בתרא דכריתות בידו להפקיר נכסיו והוי עני והוה ראוי הקן שהפריש ומיהו אין בידו כ"כ כמו נפגם המזבח בריש כהו פ' קדשי קדשים (לקמן דף נט.) דחוי מעיקרו הוא וכשר כו [והכא]

לכ"ע משמע דכשר דבידו לתקן כדאיתא פרק לולב הגזול (סוכה דף לג.) ולכך נמי נקט רבי יוחנן אכל חלב והפריש קרבן והמיר דתו וחזר שידחה

דהוה ליה נראה ונדחה ולא נקט שהפריש קרבן לאחר שהמיר דתו דההוא כשר כיון דבידו לתקן בקל כמו נפגם המזבח וגם דחוי מעיקרו דכשר

ובכריתות פ׳ בתרא דפריך לר׳ אושעיא מר׳ שמעון ולא מייתי ליה סייעתא מרבנן משום דעד כאן לא פליגי רבנן ואמרי שנדחה משום דאין בידו

לתקן כלל בשעת הקדש שהיא נקבה לפסחו אבל היכא שבידו לתקן קנת כגון מטמא מקדש עשיר שהפריש קן דאי בעי מפקר נכסיה מודה דלא הוי דיחוי כל זה פי׳ רבינו הקדוש זנוק״ל וקשה לי על זה מאי פריך לעיל אי אפרשיה מנפרא דחוי מעיקרו הוא הלא בידו להשהותו עד חצות כמו הקדיש חובות בגלגל דכשירין 🗈 בשילהי פרק אחרון [לקמן קיר.] וכן אותו כהו ואת בנו: וש"בו דחוי מעיקרו הוי דחוי. מימה דגבי הדם

אמרינן פ׳ לולב הגזול (סוכה דף לג:) היכא (דאשכחן) דאשחור מערב יו"ט דדחוי מעיקרא לא הוי דחוי וי"ל דשאני המם דבידו למקנו מדע דגבי

לולב כש שנקטם ראשו [מעי"ט] ועלתה בו תמרה [בי"ט] מיבעיא ליה אי יש דחוי אי לאו [ולא] פשטינן לה ₪ מהא משום דנקטם אין בידו לחקנו

וא"ת מ"ט דר' יוחנן דאמר דחוי מעיקרו הוי דחוי לילף ממחוסר זמן דלא הוי דחוי כדאמר בפ' שני שעיר' (יומא דף סד.) וי"ל דשאני מחוסר זמן דחוזר

[ונראה] ממילא וא"מ אמאי איצטריך לרבי יוחנן מיעוטא דמום בם הני הוא דכי עבר מומם ירצו הא כל הדחויים אם עבר מומם 🗠 לא ירצו

הואיל ונידחו אידחו הא מום 🗗 עובר לא ילפינן [דלדחי] דלא הוי דחוי דהתם ממילא הוי וי"ל דאיכא מום דאינו עובר אלא על ידי ° רפואה: הבא קרבן אירחי. וגרע מדאידחי גברא והא דמשמע איפכא בהוריות פ' בתרא (דף יא.) גבי נשיאות מהו שתפסיק לא דמי דהתם לא

פטור אם לאו קרבן לא אידחי דאי לא דהתירו ב"ד היה קרב ונמצא שלא היה דחוי אלא ע"י טעותו אבל הכא אפילו קרבן נמי אידחי דכיון

שהוא שוטה או מומר פטור הוא לכולי עלמא: בן עואי בק"ו מייתי לה. אף ע״ג דפסול שלא לשמן ₪ מוליאו מידי פגול דבעינן י שיהיו כל מתירים בכשרות לא דמיא להא דאמר בפ"ק להו דפסחים (דף יא) כל דין שתחילתו להחמיר וסופו להקל אינו דין תימה ובן עואי אי דריש של אותה לשמה

כשרה שלא לשמה פסולה הא שאר קדשים כו׳ קל וחומר מאי אהני ליה ואי לא דריש א״ר אשם מי ליעכב מהיקישא דרחטאת וראשם : כזה דהצד

השוה שבהן שבן יש בהן צד ברת. חימה ולר"א דפסל מטאת ואשם ליפסול נמי עולה וחיתי מחטאת ואשם ןופסחן וי"ל דשייך קלת לד כרת באשם משום דאיכא אשם תלוי ומיהו לא שייך כמו בחטאת ופסח כדמוכח לעיל [דף י:]:

אידחי קרבן מן החלב שאכל דעדיין הוא חייב קרבן ור"ת פירש איפכא דגבי הורו ב"ד לא היה דחוי לו דגברא אידחי שאינו יודע אם

דכתיב גבי עבודת דם תן האחד באם מה לפסח שכן זמנו קבוע חמאת תוכיח אינו ענין לכך כדאמרת בעולה: זה כראי זה הצד השוה שבהן שהן קדשים

ושחמן שלא לשמן פסול אף אני אביא עולה שהיא קדשים ושחמה שלא לשמה פסולה "מה להצד השוה שבהן שיש בהן צד כרת בן עזאי

א] בכתה"י ודפה"י ונשתמד. ולפנינו ע"פ הלמור: ב] אימא הכי השתא, ותיכות מאי טעמא נמחק (כי"צ), ולפ"ז חושיא היא, כסברת ר"ת דבהורו ב"ד הוי יספרע ת לכבור כל האדמי. הידוש טפי, דקרבן לא אידמי. היתכן שהרמצ"ם גרס כן ומיושב תמיהת הח"ג והשפ"א אמאי לא הביא הא דהורו ב"ד רק הא ונשתמד ונשתטהן: דן בתום׳ לנמת המסנה]. דן נמוקי ליתא מיבת גמי. וע"י פ"מ וח"נ שאכן מוס' ל"ג מיבה זו: הן נ"א שעתא (*ש"מ, וכ"ה בדש"י כ"י), וכאה להלן אומיות ט י: וכאה להלן אומיות ט י: ו] כשהקדיש חציה . הדישה כו׳ כנ״ל ווקו ישור בול כל לל ((ש"ח): ז] כדתניא בהכל כל "ל (*ש"ח: ה] ל"ל כמו (*ש"ח: מ] בחדא שעתא כל "ל (*ש"ח: י] נכתה"י וכולן הורו כאיש אחד. נכי"פ נוסף ל"א גרסינן בחד שיטתא וכף ק"א גרסינן בחד שיטתא הנו קיימי שיטה אחת אמרו (כולם והסכימו לדעת אחת:
יא] ל"ל דהוא עצמו (*ש"ח):
יב] לד"י אשם אשם לה". וכ"ס
ממקרל: יב] ל"ל אע"ג דכל צ״ק׳: ידן מיכות בהא מילתא (צ"ק). יון תיכוע בהא מיקהא נתחק (צ"ק): מון בט"ת נוסף עכ"ל, והיינו לטון רט"י בתטוי: מזן כלומר הדיחוי בדמים שלא יקריב כל"ל (שמכ"י): יון ל"ל יקריב כנ"ל (שמכ"י): יון ל"ל ורש"י (יעב"ץ). כל"ו ורביי שמשר: יהן מיכת תרעה נמחק (ש"מ): ישן ונ"ל דס"ד דת"ק כל"ל (ש"מ): כן ל"ל ומפלוגתא (m"m): כא] תיכות היכי מייתי נמחק (בה"ז). נ"ח וע"ק היכי ההיא (שמכ״י): כבן מינמ התם נמחק (ש"מ): כגן פירשתי ורבינו פי׳ דחידושא כל״ל (צ"ק): כדן ל״ל דרבי (ש"מ): [ה] דפריך בריש: 773 בו) וכשר לכ"ע ושמעינו דכשר כן וכשר לכ"ע ושמעינן דכשר כל היכא דבידו לתקן בפרק כו" גל"ל (שחב"ז). נ"א וכשר לכ"ע משום דבידו לתקן וכההיא דפרק (רא"ט): כו] דכשירין בשילה כדאיתא [ב]פרק גל"ל בשילה כדאיתא [ב]פרק גל"ל (ש"מ): כח] וכן המקדיש אותו לאחר שחיטת בנו כל"ל (ש"מ): כמ] דגבי נקטם כל"ל ותיכת לולב נמחק (ש"מ): ל] לה לולב נמחק (ש"מ): ל] לה וליפשוט ליה מהא אלא משום **כו׳ כנ׳׳ל** ומ״כ, וכעי״ז בשמכ״י) בד׳ וילנא נשתבשה הגהת הש"מ כל הינות נשתפשה הנהת הש"ת נוס]: לא] אם עבר מומם נמחק ש"ח). ובל"ק מחק גם תיבות לא רצו: לכן ממום עובר לא ילפינז דלא הוי כו׳ כנ״ל (ש״מ וצ"ק) ועי' רש"ט: לג] נ"ל לא הוה אלא דיחוי גברא (צ"ק). נ"ל לא הוי דחוי דגברא וכן הגיה הרש"ש וכ' שהגהת הל"ק היא לל"ל. ועי' מ"ש לעיל אות ג: לד] לשמר

'm: לה] ל"ל פ"ב דפסחים

. אמר ליה ההוא סכא. יש מפרשים יכל מקום שהוא מזכיר ההוא סבא הוא אליהו הנביא. ואי אפשר לומר כז בפ׳ במה מדליקיז שפשר לדמו כן בפי במוז מוליקרן שבת לד.) בעובדא דרבי שמעון בן יוחאי. (מוס' חולין ו.)

מכאן שייך לעמוד הבא לא תהא מחשבה פוסלת יכול לא וווא מוחברו פוסלת אלא בוריקה בלבד. פירוש מדכתיב ואם האכל יאכל ביום השלישי לא ירצה, ווריקה היא המרצה, והאי קרא דריש ליה במחשב ע"מ לאכול ממנו ביום הג', מנין לרבות שחיטה וקבול ת"ל ואם האכל יאכל בדברים

הריני שוחט על מנת לקבל דמו למחר הא דאמר הריני מקבל ע״מ לשפוך שיריים למחר. יש מפרשים כי השוחט ע״מ לקבל דמו למחר לא פסלה. והטעם מפני שהוא דבר שאי אפשר, לפיכד אינו אלא כמצחק. אבל המקבל על מנת לשפוד שירים למחר פסלה. ויש

רשות היה הקשה דמשר דמשר המשוחה שבהן שבן יש בהן צד כרת. תימה ולר"א דפסל חטאת ואשם ל חטאת טעונה ממיבה אף אשם טעון ממיכה. ומיהו קשה לר"א דאית ליה היקשא לאשם כדאמר לעיל (דף יה) ליימי עולה משלשתן מספח וחטאת ואשם. דליכא למיפרן כדפרין לעיל מה להדד השוה שבהן שכן שב בהן גד כתת דאשם לית ביה דד כת כדמפורש

יש דחוי בדמים. יש תורת דחוי בקדושת דמים אע"פ שאינה קדושת הגוף כגון הכא שהקדיש חליה (מ) לא קדשה אלא לדמיה שהרי אין לו חלק [אלא] בחציה ואין קדושה ראויה לפשוט בכולה על פיו ואפי׳ הכי שייך בה דחוי ותדחה עולמית ולא אמרי׳ לא אלימא קדושת דמים ליפסל משום דחוי. לישנא אחרינא יש

דחוי. בשביל הדמים שלא פרע להנות

צ"ב קיג. ד"ה מרוייהו נמין, קיקושין ה: כל. וש"נן, קיקושין ה: כל. וש"נן, i) [לעיל ר:], מ) [לעיל ר:], ע) שמות כט, יח, י) ויקרא ז, ה, כ) ה, יט, () תמורה יט., מ) דף כח., () לקמן כט:, מ) דף כח., () לקמן כט:, חליה של חבירו שלא היתה קנויה לו כשהקדישה שעדיין לא קנה חליה משל ם) לעיל ז חבירו. ואינ"ו נרא"ה למור"י: והמיר דת. נדחה מקרבן בהכל זו שוחטין שינויי נוסחאות (חולין ה:) מעם הארץ פרט למומר: ונשתטה. נדחה דבעינן דעת במסכת ערכין בפ׳ האומר משקלי עלי (דף כא.): נשתפה. שקט משעמומו כגון חו על הר נשפה (ישעיה יג) דמתרגם על טורא שלויא: הורו ב"ד שחלב מותר. נדחה לו דאילו עבר השתא לאו בר קרבן הוא דאמרינן בהוריות (דף ב:) יחיד שעשה בהורחת ב"ד פטור: מהח פסח. ודורש בו שידחה: התם. גבי מומר ושוטה גברא אידחי מקרבן קרבן לא אידחי תורת חטאת זאת לא נדחת מישראל מן הכשרין אבל הכא תורת קרבן זה נדחית מן הכל: למה לי למיתני זקן. ליתני זקנים: בחדה בו. בישיבה אחת היו יושבין וכולן היו כאיש אחד ח: לאחר הקטרם אימורין כתיב. וליכא למידרשיה לעיכובא דעלמו יאן שלא הוקטרו אימוריו כשר והאי הוא ס דרשינו למילתה החריתי: תרי הוה כחיבי. ואם אין השני ענין לאחר הקטרה דהא כתיב חד תנהו ענין לעבודת דם ולפסול בשלא לשמן. חד הוא כתיב באיל עולה של מילואים בואתה תלוה ש וחד הוא כתיב בויקרא (ה) גבי עולת בן להן: השם נמי תרי (אשם) הוא כתיבי. חד בלו את אהרן י אחר הקטרה וחד בויקרא י אשם הוא אשם יבו לה׳ ואע״ג דליכא חד מינייהו

ליקוטים

לעיל (,ש0), ומירן מורי כיון דאשם תלוי בא להגין על ספק כרת לד כרת קריען ביה אך ספח וחמאת ויותר חשיבא לד כרת). הלכך לעיל פריך שפיר מה לפסח וחטאת שיש בהן לד כרת יותר מכאשם. דאע"ג דפירכא כל דהו היא, אחדא מחרתי פרכיע, וכן הכא פרכיען פירכא שיש בו לד כרת יותר מבעולה דבעולה לא שייך כרת כלל: תור"ח (מעמ' הקודם) ושמע מינה. וקשה לי על זה כר'. עי' לקמן (דף נמ). [פוד"ה עד]:

מזו לזו, וזו היא הראיה לפי? האחרון כי הואיל ואינן מעכבין כפרה לא פסלה בהו מחשבה, לא שנא שחשב בעבודה אחרת עליהם ולא שנא חשב בהן לעבודה אחרת, מיהו דוקא במחשב בקבלה עליהם, אבל חשב בזריקה עליהם פסלא. וזו המעלה יש בין זריקה לקבלה,